

JÍLŮV RŮŽENEC

Říká se, že potom co Jíl v dávných časech zkrotil vítr nad Krkavčími zeměmi, zmohla ho únava. Potřeboval si odpočinout, ale nemohl nechat nově spoutané větry bez dozoru. Proto stvořil růženec pokrytý symboly maha, který dokázal ovládat počasí, a svěřil ho Fragmentě, aby jím po dobu jeho spánku vládla. Mořský leviatan Gargal, který byl zvyklý hrát si nad vlnami s vánky a větríky, se rozzlobil, že přišel o kamarády na hraní, a rozhodl se je osvobodit. Zatímco Jíl spal, vystoupil Gargal z mořské pěny u Ostrova děv a vzal na sebe podobu krásného slechtice Adembra. Fragmenta se do něj tak zbleděla, že zapomněla na své povinnosti a začala s hostem skotačit. Ale Gargal poslal na pevninu kraby, kteří se nepozorovaně připlížili a růženec zaneprázdněné děvě ukradli.

Nad ránem se Adembr vrátil na pláž, kde krabi ukryli růženec pod kámen. Zrovna se chystal zanořit se i se svým lupem pod vlny, když se Jíl probral. Běh se o krádeži ihned dozvěděl a celou pláž změnil na močál, ve kterém zloděj uvízl. Lapený Adembr se rozhodl hodit růženec do moře. Ale ještě než Gargalovo čarovné tělo stihlo růženec chytit, sebral ho listivý delfín Puld a dal se s ním na útěk. Jíl zlostně rozerval Adembra na kusy, které lze dodnes vidět v podobě červených řas lemujících mořské pobřeží. Rozhodnutím boha jsou od té doby břehy moří, řek a jezer částečnými močály, aby zloději nemohli tak snadno uprchnout. Říká se, že Fragmenta plakala nad osudem svého milence tak usilovně, že od té doby jsou všechna moře slaná. Ale jelikož Jíl už byl vzbůru, nebyl růženec potřeba. Ovládnutý vítr svěřil bohyni Kvůli, aby si s ním dělala, co uzná za vhodné.

DVOJNÉ TABULKY KRÁLOVNY AGÁTY

Královna Agáta z Dračího zubu bývala milovanou panovnicí trpasličího klanu Krombů. Jejím největším přáním bylo rozvíjet um klanových kamenopěvců, aby překonali pěvce z klanu Belderanů. Když se nadanému učedníkovi Torwyldu Štěrkovu náhodou povedlo navrátit achátovou desku do její prapůvodní, živé podoby (což od té doby nikdo zdárně nezopakoval) a mistři spatřili, kterak se achátové žíly překrásně vzdouvají jako aurora za severními horami, rozhodli se z živoucího kamene vytesat pro královnu psací tabulku. Jako poděkování za to, že jim důvěřovala.

Práce to byla trýznivá, protože živý kámen při tesání nařikal a sténal, nicméně nakonec byla tabulka přece jenom hotová a připravená k přednesení před královnou. Klitosti kamenopěvců se žíly achátu přestaly kroutit, ale záhy se přišlo na to, že když se někomu podaří posunout žílu na psací tabulce, stejná změna se projeví i na kamenné desce, ze které byla vytesána. Mistr Homb si uvědomil, že tabulce se stýská po druhé části, a rozhodl se ze zbytku kamenné desky vytesat tabulku druhou, do páru. Po dokončení práce byly královně přineseny tabulky obě. Zdálo se, že pospolu jsou klidnější, a dokonce i achátové žíly se začaly zlebka vlnit. Vždycky ale vytvářely stejné tvary a brzo se zjistilo, že když někdo ručně změní vzor na jedné tabulce, stejná změna se okamžitě projeví i na té druhé. Mistr Homb vypožoroval, že se to děje, i když jsou tabulky odloučené, a napadlo ho využít je k posílání zpráv na dlouhé vzdálenosti. Po několika letech se však jedna z tabulek ztratila a nedlouho potom se zapomnělo i na druhou, protože ta mezitím pozbyla na významu. Nakonec zmizela i druhá tabulka a dnes nejsou zprávy ani o jedné.

KOŽOROST

Říká se, že Kožorost je stará obětní maska vytvořená na počest bohyni Hemě. Někdy se jí říká taky Hemina žravá maska. Když se přiloží na tvář, vyplazí se z ní tvrdé kořínky a do několika minut obrostou kolem celého těla. Nositel masky cítí, jak ho po celém těle píchají sice neškodné, ale nepříjemné jebličky. Zvykem v Heminyých chrámech je následně masku sundat a dotýčněbo obětovat.

ŠÍPY OHNIVÉHO JEŠTĚRA

Říká se, že sopečný bůh Rob se poprvé probudil, když Aslenii začali pustošit démoni vypuštění Zygferem. Jeho hněv byl tak brozitánský, až se z nebes snesla láva a popel. Před boba byli předneseni tři hadi, jejichž jedovatá uštknutí zabila trojici proroků, kteří nedlouho předtím předpověděli záplavu démonů a pokusili se varovat obyvatele a Roba probudit. Hadi se před Robem svýjeli a vykrucovali se, že prý nechtěli způsobit takovou zkázu, jenom se řídili svou přirozeností danou od bobů. Když se Robovi kněží přesto rozhodli potrestat hady svržením do sopky, kroutící se plazi zoufale nabídli, že své břichy odčiní a přinesou zhoubu skutečným viníkům.

Rob si je vyslechl a potom z magmatických hlubin sopky přivolal svého služebníka, mocného ještěra Erinii. Ta na své mrzčejší příbuzné vydechla a tím je proměnila v šípy, které po vystřelení z luku dokážou označit řezníky Aslenie, aby je Erinie mohla najít a sežrat.

FEROXINY SPÁRY

V řadách Rezavé církve se vypráví o tom, jak bobové Rez a Hema kdysi oslavili svatbu před zraky jásajících otců Rezavých bratří a zpívajících matek Heminych sester. Z božského objetí se narodila dcera Feroxa, překrásná holčička z nejčernějšího hematitu, jejíž kamennou pleť zdobily rezavé pihy.

Jenomže Krkavec začal na jejich štěstí žárlit. Bůh mrchožrout se snesl sbůry, ukradl dítě z kolébky a usadil se na vysokém skalisku, aby ho sežral. Zoufalý a rozzúřený Rez protáhl svou končetinu do železného šípů, zatímco Hema obětovala jeden prst a zhotovila z něj luk. Jako tětíva posloužila Feroxina pupeční šňůra. Bobové poslali na skálu svou v železe zakutou služebnici Teramaldu. Ta vystřelila šípem po Krkavcovi, čímž ho šeredně zranila a zabnala do lesů. Vyplašený Krkavec vzlétl tak rázně, že nápor větru srazil Feroxu ze skály a ona se po dopadu roztránila na nespočet hematitových úlomků, které se roznesly po celém světě. Teramalda se její pád pokoušela ztlumit, ovšem váha kamenného dítěte ji smrtelně zranila. Vedle umírající Teramaldy dopadla Feroxina ulomená blava. Božské dítě nic nevidělo, protože Krkavec už mu stihl vyklovat oči, ale přesto vycítilo rty své zachránkyně a vdechlo do ní svého ducha. Od té doby Teramalda bloudí světem a usiluje o pomstu krkavčímu bohovi i jeho následovníkům.

Rez si přál dceřinu hlavu pochovat, ale jeho žena Hema prohlásila, že teď je čas na pomstu, nikoli na truchlení. Společně z ostatků Ferox vykovali hematitové spáry a svěřili je nejzdatnějšímu válečníkovi Rezavých bratří, aby jimi vymetl prašivé následníky krkavčího boha. Spáry se ale ztratily, když jejich majitel, kapitán Železné stráže Gardkan, padl v boji během alderlandských válek.

Spáry byly skutečně ukovány během Teramaldiny invaze do Krkavčích zemí, ale jinak je legenda o bozích a jejich dítěti jenom mýtem. Když trpasličí vladař Garmar Čtyřvousý nechal Teramaldu upéct na žhavém uhlí, její zbroj ožila a je možné, že tehdy ji probudil sám Rez. Tak či onak, Teramalda dnes loví radši trpaslíky než vyznavače Krkavce.

SKARNINA ZHOUBA

Legendsy vyprávějí, že když v dávno zapomenutých dobách přišli do Krkavčích zemí první trpaslíci, vládla tu pramáti draků Skarne, obrněná neprorazitelným obsidiánem, který si kolem svého těla sama roztavila. Ovšem velitel trpaslíků Oramund se pomodlil k bobu Kolosovi a ten mu seslal kladivo, jehož údery dokázaly rozdrtit cokoli. Jím pak Oramund dračici skolil. Fejí mláďata vyhnali trpaslíci hlouběji do hor, odkud vylétají a sužují zemi do dnešních dnů. Božskému kladivu dal Oramund jméno Skarnina zhouba. Zbraň už je dlouhá léta ztracená.

ROSONOHOVY BOTY

Před pěti sty lety si vyblášený kamenopěvec a zlatokop Aras Rosonoh z klanu Belderanů vyrobil lezecké boty, které mu měly pomáhat se zdoláváním náročného horského terénu. Boty se osvědčily, ale jelikož Rosonoh trpěl silným pocením nobou, jednoho dne, když si v polovině výstupu na strmý útes přetrhl řemínky, mu boty z nobou sklouzly a kamenopěvec se zřítíl a zemřel. Jeho vdova se bot zbavila, aby už se na ně nikdy nemusela dívat. Od té doby je neviděla ani ona, ani nikdo jiný.

STÍNOVÉ DÝKY

Pověsti praví, že když Alderlandani zaútočili na Krkavčí země, poslali trojici sourozenců Viderových, aby zavraždili vůdce elfů a trpaslíků. Elfští mistři však zabijáky lapili do svých kouzel, popravili je a jejich kruté duše uvěznilo do tří dýk.

HADŮV KLÍČ

O klíči nevyprávějí žádné legendy. Ví se jenom, že ho kdysi vykoval psychopomp Natrix. A říká se taky, že před pohledem boba Hada nezůstane skryté žádné tajemství a v cestě mu nemůžou stát žádné zamčené dveře.

VOLLEROVA PŘILBICE

Elfórozený Voller údajně patřil k jednomu z prvních učitelů v druidském řádu Zlatých ratolestí. Jeho duševní zdatnosti se dokázal vyrovnat jen málokdo. Vypráví se, že když si někdo nasadí jeho přilbici a začne se přesně určeným způsobem soustředit, dokáže létat. Podle jiných je klíčovým faktorem nejenom soustředění, ale i důvěra – majitel prý musí být natolik statečný, aby se s přilbou na hlavě nebál skočit do hlubin. Jeho přesvědčení, že umí létat, se potom stane skutečností.

PŘESÝPACÍ HODINY CHODCE V TMÁCH

Vypráví se, že kamenopěvkyně Dordela byla jedné noci tak nešťastná z chyby, které se dopustila na soše připravované k důležitému výročí, že na kolenou prosila Chodce v tmách, aby kamenný blok vrátil do původní podoby, kterou měl předtím, než ho svým příliš vysokým tónem zmařila. V tu chvíli ji vylekalo zaklepnání na dveře dílny. Před dveřmi stála zábadná postava s rysy netopýra. Podala jí krabičku a potom se bez jediného slova otočila a odešla. Jedinou odpovědí na Dordeliny otázky bylo zasyčení:

„Láme čas, hojí chyby, drtí kost“ a pak už byl zábadný posel tentam.

V krabičce objevila Dordela troje přesýpací hodiny na fialovém sametu. Z vnitřní strany víka na ni koukala stejná slova, vyvedená černým inkoustem. Dordela vzala jedny z hodin, zadívala se na písek padající z vrchní baňky do spodní a z náhlé pobnutky přelomila hodiny vedví. Okamžitě ztratila vědomí, ale když zase přišla k sobě, stál před ní kamenný blok zcela nedotčený, přesně jak si přála. Radostně sáhla po své kamenné hůlce, ale nešlo to – chyběla jí ruka.

Drubé hodiny prý byly rozlomeny, když král Ardeburd prohrál ve stínu Ledosnubných hor bitvu proti klanu Kanidů. Říká se, že přitom dovolil, aby se v hodinách přesypal všechn písek do posledního zrnka, a od té doby ho nikdo neviděl. Bez svého vojevůdce prohráli trpaslíci i napodrubé.

ASINA

Ostří téhle prastaré zbraně je prý vyřezané z tesáku jedné z gigantických žížal, které zničily prapůvodní domovinu lidí a tím je donutily prchnout pod vedením boba Krkavce do Krkavčích zemí. Krkavec lidem přísně zakázal, aby si s sebou na cestu vzali cokoli z domova, protože by tím mohli do nových zemí rozšířit nemoci. Pašerák, který se žížalí tesák pokusil přenést, byl během plavby neprodleně bozen přes palubu, ale kněží už se neodvážili hodit spolu s ním do hlubin i tesák – báli se, že by mohli nakazit nějakého mořského tvora a ten by je pak pronásledoval. Místo toho rozhodli, že tesák přivezou do nových zemí a tam ho budou uchovávat pod zámkem v chrámu, dokud se jim nepodaří zjistit, jak ho bezpečně a bez dalších rizik zničit. Dopadlo to však jinak. Sotva se na původ tesáku zapomnělo, řemeslníci z něj ukovali meč.

TEZAUŘ

Je známo, že vévoda Fargalon z Aslenie měl syna, jemuž dal jméno Ungul – po dvorním kováři z božské sopky, který bobu Roborovi okovával kopyta svatých koní. Věštyně, která k nobám novorozence vrbila svoje kůstky, prohlásila, že osudem vévodova syna je zamilovat se do flétnistky z potulných národů a vzít si ji za ženu. Věštba vévodu natolik rozhněvala, že ve svém panství zakázal hudbu všech podob. Dokonce poslal jezce, aby posekali rákosí, které příliš blásitě šustilo na březích řek. Z Ungula vyrostl pobledlý mladík. Jednoho dne se vypravil na lov do lesa, kde si ho všimla Tezara z plesa a beznadějně propadla lásce.

Tezara zpívala jako nikdo jiný, ale nemohla svou lásku zapět vévodově synovi, protože žil v kamenné pevnosti a na výpravy za její hradby si pokaždé nasazoval přilbici ticha. A tak si Tezara teskně pobrukovala v lesích, kde ji uslyšela najáda. Slitovala se nad Tezarou a darovala zamilované panně stříbrnou flétnu upředenou z vod bublajícího potůčku. Kdo na flétnu zabraje, dovede procházet kamenem, železem, dokonce i strážemi jako vodou. S její pomocí pronikla Tezara až k Ungulovi a zpěvem si získala jeho srdce.

Ráno vévoda Fargalon milence objevil a příšerně se rozzlobil. Hrozil, že Tezaru uvězní, ale když mu dívka ukázala svoji flétnu, rázem se mu blavou začalo honit, co všechno by se s ní dalo dokázat. Vévoda totiž zastavil svá nejcennější dědictví v blavním městě, aby získal peníze na financování válečných výprav. Když padla noc, vypravil se k domu bohatého zastavárníka, prohrál se až do jeho pokladnice a rázem se radostně přebraboval zlatem a stříbrem. Jenomže zastavárníkovi strážníci ho zaslechli a po chvíli se dveře pokladnice rozletěly. Vévoda, v tu chvíli už obtěžkaný svými zastavenými cennostmi, jim chtěl uniknout pomocí hudby, jenomže ve svém zápalu a hamiznosti flétnu někam založil a teď ji mezi vším tím stříbrem nemohl najít. Strážci si ho spletly se prostým zlodějem a usmrtily ho. Ungul byl jmenován vévodou a vzal si Tezaru za ženu. Flétna se ale nenašla.

KVÍLIN ROH

Pověsti vyprávějí o tom, jak se bohyně Kvíle zamlada vypravila navštívit moře, jenomže když se pokusila odejít, mocné vlny, zkrroušené láskou a chtivostí, ji odmítly pustit. Kvíle s nimi zápasila, čímž dala za vznik proudům a vírům. Kolem plul velkozubý žralok, kterému se jí zželelo, a tak ji na svých klech vynesl k hladině a vybodil ji do vzduchu, aby mohla odváť. Osvobozená Kvíle zvířeti požebrala, a jelikož jí bylo jasné, že moře se jejímu zachránci bude chtít pomstít, učinila ho větším a tlustším, aby už nikdy v mořských vodách netrpěl strachem ani chladem. Dala mu i schopnost dýchat vzduch, aby mu kdykoli mohla přivát víc života a odvahy. Tak byl stvořen mrož.

STUDNICE SLZ

Rezaví bratří tvrdí, že ještě než bůh Rez stvořil lidi, zamýšlel zhotovit rod mocných válečníků, kteří by zemi zbavili mrzkých elfů, orků a trpaslíků a tím by uvolnili místo pro jeho skutečné služebníky. Za tím účelem vztyčil muže a ženu utvořené z ryzího diamantu a potom si šel odpočinout s tím, že druhého rána je patřičně vyzbrojí. Jenomže lstiví trpaslíci jeho plán prohlédli a ještě téže noci muže zabil. Bylo to ještě předtím, než dostal jméno, a tak se nemohl bránit. Žena, která později dostala jméno Hemla, propadla smutku, uprchla a už ji nikdo nikdy neviděl. A jelikož zůstala jedinou svého druhu, křišťálové pokolení se nikdy nenarodilo. Když se Rez probudil, nahněval se a pobil padesát tisíc trpaslíků. Ti přeživší se před ním zbaběle ukryli pod zem, kde přehývají dodnes. Nešťastný Rez vytvořil z lebky mrtvého válečníka kalich zvaný Studnice slz. Kalich se každý den doplňuje božími slzami promíchanými s krví. Rez, kterému už nezbyly žádné diamanty, si uvědomil, že lidstvo si bude muset své problémy vyřešit samo, že se bude muset zocelit bytím ve světě. A tak stvořil lidi, daroval jim Studnici slz a vybědl je, aby z ní pili a nechali se jí povzbuzovat k bojovnosti.

MENKAUŘIN ZUB

Říká se, že té části Vlčekého hvozdu, která se rozkládá mezi Entavou a Krombolicí, vládla po tři staletí pavoučí královna Menkaura a tisíce její potomek. Když ale pavouci pobili skupinu elfských krvevrytců, kteří se sem vypravili zmapovat rostlinstvo, došla elfům trpělivost a poslali do pavoučího království dvacítku válečných entů. Entům nevadily ani pavoučí kusadla, ani jejich jed, a díky své síle dokázali snadno zpretrhat všechny pavučiny. Menkauru zabili, ale zbylým pavoukům dovolili žít, protože spolu s královnou zesnula i pavoučí svornost. Menkauřin třpytivý krunýř přinesli do města Otčiny, kde z něj zhotovili mnohé šperky, zbraně a další předměty. Jedním z nich je i Menkauřin zub.

IVELDA

Proslychá se, že už když lidé trávili v Krkavcích zemích svůj první den, pohádali se o to, jestli je skutečným bobem krkavec, který je zavedl přes moře, nebo jestli lze božství přisuzovat jen hadovi v krkavcových spárech. Jako první se s novými přistěbovalci setkal na skále nad mořem jistý trpasličí poustevník a kovář. První Krkavčí sestra, říkající si Nocí zabalená, se prý trpaslíkovi odevzdala a on jí výměnou za to vykoval kouzelný oštěp Iveldu, který měl pomáhat následovníkům krkavce. První vyznavač hada Modreval si ale na Nocí zabalenou sám dělal zdlusk, a tak propadl žárlivosti. Oštěp proklel, aby z konce jeho hlavice vyrostl černý had se zuby jako trny. Rozhněvaná Nocí zabalená pak prohlásila, že si vyznavači hada můžou znesvěcený oštěp nechat, a hodila ho mezi ně. Okamžitě se o něj začali prát, až několik z nich přišlo o život. To Nocí zabalenou i Modrevala natolik vyděsilo, že se usmířili a zavázali se udržovat mezi oběma stranami přátelství. Dokonce se vzali a nakázali, aby byl oštěp navěky zamčen.

TVEDŘINY PÁROVÉ PRSTENY

Říká se, že čarodějnice Tvedra se beznadějně zamilovala do Hinreka z Falenderu a darovala mu prsten, který ho měl chránit ve válkách proti Alderlandánům. Sama si vyrobila identický prsten a Hinrekovi vysvětlila, že její láska ho ochrání, i když nemůžou být spolu. Kapitán Hinrek rychle zjistil, že v bitvě dovede ustát víc úderů a ran, přesně jak Tvedra tvrdila. Ale když byl nakonec těžce zraněn, prsten neprsten, vrátil se domů, aby si odpočinul a uzdravil se. Ke své brůze a zármutku zjistil, že Tvedra je po smrti. Místní mu řekli, že se jí zničehonic objevila příšerná zranění, a Hinrek hned pochopil, že se o následky ran utržených v boji dělil přes půl světa se svou milou. Bohužel Tvedra nebyla tak silná jako on, a tak zraněním podlehla. Hinrek oba prsteny zabodil a se smutkem v duši odešel do ústraní a stal se poustevníkem.

KOTLINY

Kotliny... Byli jste někdy v té díře? Je to vesnice uprostřed ničeho. Několik zbabelců a usoplenců se v tom zatuchlém zapadákově schovalo před krvavou mlhou a čekalo na lepší časy. Jedno ale netušili... že tu svoji mírumilovnou vesničku postavili na místě nasáklém krví a smrtí.

VĚTROHRAD

Deset generací před našimi časy prohlásil král Algarod, že Alderland je pře-lidněný. Rozbodl se své království rozšířit a v čele početné armády vyrazil přes hory do Krkavčích zemí, kde ale padl v bitvě proti démonickým hordám čaroděje Zygofera. Spolu s ním se ztratilo i žezlo zvané Nebbaka, údajně zdroj veškeré jeho moci. Říká se ale, že králova zarputilost byla tak neochvěj-ná, že odmítl zemřít, povstal z hrobu a postavil se na stráž ve tvrzi Větro-brad. Podle pověstí má Algarod jednoho dne opět vypočodovat, aby žezlo Nebkaku získal zpátky a napodruhé už Krkavčí země skutečně dobyl. Klet-ba se ovšem jednoho dne náhle zlomila a nemrtvý král i jeho vojáci ulehli ke-konečnému spánku. Šuská se, že ve Větrobradu dodnes zůstává jeho poklad, navěky stráženy zlými duchy a černokněžnickovými nestvůrami.

ÚDOLÍ MRTVÝCH

Příběhy vyprávějí o tom, jak Zygofer pustošitel navštěvoval v časech alderlandských válek Údolí mrtvých ležící za Chrámem ticha. Čarodějova žena Martea ho tam učila rozmlouvat s mrtvými. Když se však dozvěděla, že Zygofer nově nabyté poznatky zneužil (místo aby usiloval o moudrost, chtěl si kosti zesnulých připoutat do služby), utekla od něj i s jejích dvěma dětmi. Zygofer dál v údolí bádá, dokud ho strážce mrtvých nevyhnal. Čaroděj potom ve vzteku vypudil kněží z Chrámu ticha, ale říká se, že ještě než svatí muži nadobro odešli, nechali chrámové síně zaplavit vodou, aby se do nich nikdo nedostal.